

soudu (viz na př. rozh. čís. 2604 sb. n. s.) je v případech, kde se obviňování děje znamenímí připadajícími na více osob náležejících jistému sboru, okruhu a pod., aniž je patrné, na kterou z nich se urážlivý útok vztahuje, každá z těchto osob dotčena na své cti, a je následkem toho k podání soukromé obžaloby oprávněna každá z nich, jež se podle způsobu výtky musí obávati, že bude třetími osobami pokládána za osobu nebo za jednu z osob, na něž se urážlivý projev vztahuje. V souzeném případě vztahuje se výrok »kolik slíbili (t. j. několik cizích neznámých židů za přislíbení domovského práva), není nám dosud známo« na obecní zastupitelstvo v K., jež rozhoduje o přislíbení domovského práva v obci. Je tedy k podání soukromé obžaloby oprávněn každý člen tohoto zastupitelstva, tudíž i starosta obce jako jeho čelný člen a představitel, který se ještě více než ostatní členové obecního zastupitelstva musel obávati, že pozastavený výrok bude čtenáři letáku pokládán za výtku, vztahující se i na něho.

Čís. 4174.

Lhůta § 281 (294) tr. ř. k provedení zmateční stížnosti (odvolání) počíná pro státní zastupitelství dnem, kdy mu byl (lhostejno, zda z podnětu opovědi opravného prostředku či z jiného podnětu) dodán prvopis rozsudku k nahlédnutí (§ 78 tr. ř.).

Účinek tohoto doručení nemůže odvrátiti ani státní zastupitelství prohlášením při vrácení spisů, že jich použilo pro jinou trestní věc, ani soud doručením spisů státnímu zastupitelství ještě jednou s poukazem na opověď opravných prostředků.

(Rozh. ze dne 21. května 1931, Zm I 328/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném sezení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 20. června 1929, pokud napadla výrok, jímž byl obžalovaný uznán vinným jen přestupkem podle §§ 197, 461 tr. zák., nikoliv zločinem podle §§ 197, 200 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Státní zastupitelství opovědělo dne 22. června 1929, druhý den po vynesení napadeného rozsudku, tedy včas zmateční stížnost a odvolání do výše trestů všech obžalovaných, a žádalo současně o opis rozsudku a o sdělení spisů. K další jeho žádosti, by mu byly spisy bez rozsudku zaslány k nahlédnutí pro jinou trestní věc proti neprodlenému vrácení, byly nalézacím soudem dne 11. listopadu 1929 doručeny státnímu zastupitelství spisy i s rozsudkem, při čemž soud podotkl, že rozsudek není dosud opsán. Státní zastupitelství vrátilo spisy 17. listopadu 1929 soudu po nahlédnutí, podotknuvši, že jich upotřebilo pro jiné spisy. Dne 18. prosince 1929 dodal soud státnímu zastupitelství »prvopis roz-

sudku i se spisy následkem opovězené zmáteční stížnosti a odvolání z 25. června 1929«. Spisy s rozsudkem došly dne 19. prosince 1929 k státnímu zastupitelství, jež pak podalo 24. prosince 1929 u soudu provedení zmáteční stížnosti a odvolání. Provedení obou opravných prostředků stalo se opožděně. Podle § 78 tr. ř. děje se doručení soudních opatření státnímu zastupitelství jich sdělením v prvopisu. Doručení opisu rozsudku státním zastupitelstvím žádané bylo tedy nahrazeno sdělením prvopisu, a lhůta § 281 (294) tr. ř. k provedení opovězené zmáteční stížnosti a opovězeného odvolání počínala pro státní zastupitelství dnem, kdy mu byl (lhostejno, zda z podnětu opovědi opravného prostředku či z jiného podnětu) dodán prvopis rozsudku k nahlédnutí. To se stalo po prvé 11. listopadu 1929, dokonce s výslovným upozorněním, že jest ve spisech i prvopis rozsudku. Účinek tohoto doručení, že totiž osmidenní lhůta k provedení zmáteční stížnosti i odvolání počala dnem tohoto doručení a končila 19. listopadu 1929, nemohly odvrátiti ani státní zastupitelství tím, že prohlásilo při vrácení spisů, že jich použilo pro jinou trestní věc, ani nalézací soud tím, že doručil státnímu zastupitelství spisy ještě jednou, a to tentokrát s poukazem na opověď opravných prostředků. Zmateční stížnost a odvolání, podané soudu teprve po uplynutí lhůty 24. prosince 1929, byly tudíž opožděny. Měl proto nalézací soud zmáteční stížnost, poněvadž nebyl v opovědi zmáteční stížnosti naznačen určitě žádný z důvodů zmátečnosti, vypočtených v § 281 čís. 1 až 11 tr. ř., odmítnouti ihned podle § 1 čís. 2 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. na rok 1878. Ano se tak nestalo, bylo ji zamítnouti podle § 4 čís. 1 téhož zák. soudem zrušovacím (srov. rozh. čís. 824, 3441 sb. n. s.).

Čís. 4175.

Objektivní skutková podstata přestupku podle § 320 f) tr. zák. je naplněna a dokonána již tím, že nepovolanou změnou veřejné listiny bylo propůjčeno nesprávnému obsahu zdání oficiálního původu; nevyžaduje se konkrétní způsobilost padělání přivoditi účinek; nepovolaná změna může býti provedena jakýmkoli způsobem, přepsáním nebo přeškrtnutím původního textu a napsáním jiného.

Ani ne zcela podařené provedení padělku nevylučuje o sobě skutkovou podstatu přestupku § 320 f) tr. zák., která nepředpokládá konkrétní způsobilost uvést v omyl.

Subjektivní skutková podstata přestupku § 320 f) tr. zák. vyžaduje úmysl uvést koho nepovolanou změnou textu veřejné listiny v omyl (oklamati třetí osobu).

(Rozh. ze dne 21. května 1931, Zm I 708/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 31. května 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným